

Er den kjemiske krigføring over oss?

En amerikansk venn forteller Folk og Lands lesere om bakgrunnen for fluoriseringen av drikkevannet. Den tidligere rottegift som vi skal tvinges til å drikke

Fra en amerikansk venn og leser av «Folk og Land» har redaksjonen mottatt nedenstående artikkel, som det er all grunn til å lese med ettertanke. Også her i landet gjøres det forsøk, blant annet i Gjøvik, med fluorisering av drikkevannet. Som motto for artiklen kan vi da kanskje sette disse to sitater:

«— — Diett, injeksjoner og salver vil virke sammen fra en meget tidlig alder for å frembringe den karakter som anses ønskelig».

(Bertrand Russell i The Impact of Science on Society).-

«En annen måte for angrep er å infisere drikkevannet som befolkningen er avhengig av».

(Ana Pauker, rumensk topp-kommunist).

Sodium Floride som anvendes ved fluorisering av drikkevannet er en metallisk substans, et inorganisk stoff av sterkt giftig kvalitet, og kan ikke forandres ved stoffskiftet — menneskelig forðøyelse kan ikke forandre det, sier den amerikanske lege, dr. R. Swinburne **Clymer**, som har studert problemet inngående, og arbeider målbevisst for å få åpnet folks øyne for denne fare.

Sodium Floride forblir gift og akkumulerer i systemet, det vil si, dets destruk-

Les om:

Tilfellet Løberg side 3

Kairobrev « 4

Dagbladet i vande « 4

■■■■■

Et apropos til henrettelsen av de russiske kommisærer

Pantermeyer forteller om Leibstand- artes første møte med bolsjevikisk krigføring

Panzer Meyer: Grenadiere. Schild-Verlag München-Lochhausen Tilsalgs i Folk og Lands Bøktjeneste.

I disse dage da den makabre annen rettsak mot de to SS-fangevoktere fra Sachsenhausen har rullet over scenen i retssalen i Vest-Tyskland har spørsmålet om de drap som ble foretatt på begge sider på krigsfanger vært trukket inn i diskusjonen. Det er jo også en trist historie at det møysommelige arbeid som har vært nedlagt, en kan vel si i århundrer på å gjøre krigen mer sivilisert, hvis det går an å bruke et slikt uttrykk, i siste verdenskrig, til et fullstendig sammenbrudd. Engelskmennene åpnet på et tidlig tidspunkt sine luftangrep på sivilbefolkningen og nektet å gå med på noen avtale om bare å sette flyvåpnet inn mot militære mål ved frontene. Og da russerne kom med i krigen slo bolsjevikenes krigsmetoder alle tidligere rekorder med hensyn til barbarisk krigføring. På den annen side er det naturligvis riktig at Hitler ikke lot nybarbarene dø i synden. Han svarte med samme mynt. Men kunne han egentlig unngå det i en krig hvor det gjaldt hele rikets og folkets eksistens?

Det synes å være godtgjort ved rettssaken i Sachsenhausen at det der ble drept et større antall røde politiske

kommissærer, som var blitt tatt tilfange i 1941. På den annen side er det klarlagt at henrettelsen skjedde etter høyere ordre og som represalier for de grusomheter som var forøvet mot tyske krigsfanger i Sovjetsamveldet.

Det kan i den forbindelse ha sin interesse å lese hva den kjente tyske pansergeneral Kurt Meyer sier i sin bok om sitt første møte med den nye form for krigføring. Før den tid hadde han kjennet i Polen, på Vestfronten og på Balkan og krigen var blitt ført på noenlunde ridderlig måte av alle parter. Så rullet Panzermeyers avdeling inn i Russland i 1941, og vi gir ordet til generalen slik han beretter i sin ovennevnte bok:

«Snorrett gikk veien i syd-østlig retning. Fra Klewan gikk det nedover noen kilometer, men så gikk det fra Broniki igjen langsomt oppover. I horisonten steg røkskyer rett mot himlen. Jeg kjørte bak troppen som tjenestgjorde som spiss og avsøkte terrenget med kikker-ten. På bakketopper mente jeg å se en forlatt kanon. I det friske grønne i den unge kornaksen oppdaget jeg en lys flekk. Kanonen er er tysk

Generalmajor Kurt Meyer.

LFH 18, som står forlatt i ildstilling og gjør et deprimerende inntrykk på slagmarken. Noen skritt fra kanonen står

Forts. side 8.

FORBUNDETS LANDSLEDERMØTE

Enstemmig tillitserklæring til styret — Anders Hafskjold enstemmig gjenvalgt til formann

Vi bringer på side 2 et referat fra det usedvanlig vellykkede landsledermøte i Oslo sist mandag. Det møtte representanter for de fleste fylker og slik enighet og innsatsvilje som møtet ga uttrykk for, har en neppe opplevet i Forbundets historie.

Det ble enstemmig vedtatt en tillitserklæring til styret i forbindelse med de onnsinnede angrep som har vært lansert i endel aviser, og møtet ga uttrykk for sin dype takknemlighet mot styret med formannen Anders Hafs skjold i spissen for det oppofrende og uegennyttige arbeid som var og blir nedlagt for den felles sak. Det var gjenvalg over hele linjen, og det ble overhodet ikke fra noe hold gitt uttrykk for kritikk eller uenighet.

Møtet oppfordret alle tidligere NS-medlemmer til å slutte opp om Forbundets arbeid.

Myrdede kamerater, slik Panzermeyer fant dem ved Rowno.

tive virkning i legemet øker etterhvert.

Sodium Floride er ikke nødvendig for tennene i motsetning til Calcium Floride, som finnes i naturlig føde. Dette første stoff har tre fremtredende egenskaper:

det gjør musklene gradvis hardere.

det desorganiserer nervesystemet.

det svekker hjernen.

Såvidt vites, sier dr. Clymer, så ble dette medikament, før noen hadde funnet på å blanne det i drikkevannet, brukt som rottegift. Kvegeierne brukte det delvis for å sterilisere oksene så de skulle bli spakere. Det var muligens dette som ga ideen til å anvende det på menneskene, for å knekke deres motstand, svekke viljen til

(Forts s. 7).

Forbundets representantmøte gav et verdig svar på angrepene

Det ble tegnet faste bidrag på ialt 40 000 kroner, hvorav deltagerne innbetalte kontant 8 000 kroner

ng til
den gjenvälte formann
ANDERS HAFSKJOLD

Enighet og innsatsvilje i oppslutning om den valgte ledelse

Det er hyggelig en gang for alle å kunne slå en pel gjennom den helt igjennom uetterrettelige og direkte løgnaktige måte en viss del av pressen behandler stoff om de tidligere NS-medlemmer på. Vi sikter her bl. til Morgenposten, Dagbladet og Fremtiden. Nå har representanter for Forbundet fra så å si alle landets fylker selv hatt anledning til å trekke sammen ligninger mellom det som foregikk på møtet og det som endel av pressen vet å berette etterpå. Alle interesserte vil kunne få vite sannheten ved henvendelse til fylkesrepresentantene.

Det har sannsynligvis ikke vært noe møte i Forbundets historie som har vært båret oppe av slik enighet og slik vilje til fortsatt innsats. Ikke på noe punkt var det uenighet tilstede, og det ble ikke fra noe hold gitt uttrykk for kritikk eller mistillit. Det var til og med en rekke representanter tilstede for folk som ved årsmøtet i fjor tilhørte opposisjonen, men som nå sterkt understreket at de sluttet ubetinget og absolutt opp om Forbundet og styret.

Da det i Morgenposten har vært opplyst at møtets «fylkesførere», som bladet kaller det, men som i virkeligheten var representanter fra fylkene, var plukket ut spesielt med sikte på å unngå opposisjonen, kan det være grunn til å understreke at Forbundsstyret overhodet ikke har ytrret noen ønsker med hensyn til utvelgelsen. Representantene er tatt ut av de enkelte fylker på helt fritt grunnlag — der hvor det har vært mulig ved direkte valg på vanlig demokratisk måte, og bortsett fra disse representanter var det adgang til møtet for alle medlemmer av Forbundet såsant de hadde betalt sin kontingent eller ydet bidrag til Forbundet i 1958. Dette hadde vært offentliggjort to ganger i Folk og Land og det var ingen som ble nektet adgang til møtet av dem som hadde sine papiere i orden. Ingen andre heller for den saks skyld, bortsett fra noen påtrengende pressefotografer som ble meddelt at det ville bli utsendt et kommunike etter

møtet. Dette kommunike interesserte naturligvis ikke sannhetsapostelen Morgenposten for ikke å snakke om Dagbladet som hadde etterlyst det. At dette siste blad falt ned som en skinnfell i en liten notis på 7. side etter dagen før å ha brølt som en løve mot Forbundet over stor overskrift på første, og bebudet sammenbrudd, slagsmål og oppløsning av Forbundet, karakteriserer best de metoder som bringes i anvendelse av disse nydelige beskyttere av sannhet og rett.

Møtet ble åpnet av formannen Anders Hafskjold med en åpningstale, hvori han blant annet mintes endel av Forbundets medlemmer og venner som var avgått ved døden siden siste landsledermøte. Talen ble påhørt stående av de fremmøtte, som omfattet mellom 150 og 200 medlemmer av Forbundet.

Arsberetning og regnskap.

Styrets årsberetning ble deretter referert av sekretæren. Arsberetningen omtalte bl. a. en rekke henvendelser som var gjort til myndighetene i årets løp — dessverre uten resultat —, arbeidet for å skaffe de domfelte sjøfolk pensjon av sjømannstrygden på like fot med andre, spørsmålet om innkallelser til Heimevernet og naturligvis de ondsinnede angrep som var rettet mot Forbundsstyret med Anders Hafskjold i spissen i Morgenposten, og som var bragt videre av en stor del av provinspressen.

I tilknytning til årsberetningen meddelte en av representantene for Vest-Agder, Chr. Stray at det ved møtet i Kristiansand til valg av utsendinger var blitt vedtatt en hyldningsadresse til formannen Anders Hafskjold for hans utrettelige og uegennyttige arbeid for Forbundet.

Arsberetningen [godkjentes enstemmig og likeså regnskapet, som det ble redegjort for av kassereren, av revisor og av revisjonsutvalget. Det ble etter revisjonsutvalgets innstilling enstemmig gitt de-

Lyninnsamling.

Styrets forslag til budsjett for 1959 ble enstemmig godtatt. I denne forbindelse ble det satt igang en lyninnsamling blant de fremmøtte og denne ga til resultat at det ble tegnet faste bidrag i løpet av de kommende fem år for ialt kr. 40 000.—. Av de tegnede bidrag ble innbetalt kontant kr. 8 000.00.

Det ble henstillet til Forbundets venner landet over å tegne liknende bidrag slik at økonomien kan være sikret for en årrekke fremover, og fra en av møtedeltakerne ble det meget sterkt henstillet til Forbundets venner å dra omsorg for at Forbundet og Folk og Land ble betenkt med testamentariske gaver slik at arbeidet med å renvaske de domfelte NS-folk i historisk forstand kunne gå videre om de direkte rammede etter hvert falt bort.

Ved valgene ble formannen Anders Hafskjold enstemmig gjenvälgt. Den fungerende nestformann Tore Bergstøl hadde bedt om fritakelse av helbredshensyn. Til nestformann i hans sted valgtes enstemmig styremedlemmet Thoralf Gjølberg, Østfold. De uttredende styremedlemmer gjenvälgtes, likeså varamenn revisor, revisjonsutvalg og valgkomite.

Morgenpostens beskyldninger.

Formannen Anders Hafskjold takket for den tillit som var vist ham ved det enstemmige gjenvälgt, og redegjorde så for den sak han hadde reist mot Morgenposten. Han refererte utførlig de beskyldninger Morgenposten hadde fremkommet med mot ham og endel navngitte personer om underslag, dokumentfalsk, korrupsjon, valutasvindler og uhederlighet. Alt sammen var naturligvis fullstendig grepet ut av luften. Sivilpolitiet driver etterforskning med hensyn til beskyldningen om valutasvindler, men hverken han selv eller Forbundet har begått noen slags ulovlighet med hensyn til overføring av valuta til Sverige. Han kjente heller

ikke til at andre av Forbundets medlemmer, eller folk som ellers hadde deltatt i arbeidet med Svenskeutredningen, hadde gjort noe slikt. Han omtalte deretter at saken hadde vært opp i forliksrådet, men at den der var blitt henvist til retten. For sitt eget vedkommende hadde han som eventuelt grunnlag for et forlik forlangt fullstendig tilbakekallelse av alle beskyldninger, og erstatning. Han hadde nå tatt ut stevning mot bladet med krav om mortifikasjon, straff og erstatning.

Det ble videre meddelt at en rekke av de andre personer som var blitt nevnt av Morgenposten i forbindelse med denne sak hadde gått til politianmeldelse mot bladet og krevet tiltale og straff.

Det ble i forbindelse med denne sak rettet et par spørsmål, som formannen besvarte. Det ble gitt uttrykk for alminnelig tilslutning til styrets oppfatning, at det neppe ville tjene til noe at Forbundet for sin del gikk til søksmål mot Morgenposten. Det ville automatisk bli renvasket i og med at styret ble det og noe erstatningskrav var det neppe mulig å reise — sett på bakgrunn av den innsamling som var foranlediget av beskyldningene og som hadde innbragt så meget, som en av talerne sa. En deltagelse fra Forbundets side kunne også gi injurianten anledning til å føre saken inn på et politisk plan.

Blomster til Folk og Land.

Ved slutten av møtet ble det også fra en av representantene gitt uttrykk for den sterkeste anerkjennelse i forbindelse med Folk og Lands innsats for den felles sak redaksjonen inkasserte beskjemmet en mengde blomster. Samtlige tilstedeværende sluttet opp om denne anerkjennelse ved å reise seg og ved kraftig applaus. Og det takker vi for. Det er hyggelig å være på bølgelengde med de folk hvis talerør en gjerne vil være.

Resolusjon.

Møtet vedtok ellers enstemmig følgende resolusjon:

«Representanter fra hele landet samlet til møte i Forbundet for Sosial Oppreisning i Oslo 3. november 1958 i et antall av omkring 150 tar avstand fra de ondsinnede angrep som er rettet mot Forbundets formann Anders Hafskjold og andre navngitte personer i og omkring Forbundets ledelse. Både formann og styre har møtets

Herren og Hans tjenere

I dag kan Morgenposten fortelle at Vang kirke var fullsatt til fire timers innspilling. «Dette var artig», sa alle i Vang menighet.

Filmindustrien trengte et interiør, og fikk det — Vang kirke. Filmindustrien trengte statister, og fikk det — menigheten med soknepresten som førstemann, hadde for en gang skyld overfylt sitt Guds-hus «— og en menighet som var møtt frem mer fulltallig enn til første juledag».

En gang kom en tømmermann nordfra, en farendes kar, nesten for en landstryker å regne. «Og han gikk inn i templet og begynte å drive ut dem som drev handel der, og han sa til dem: Det er skrevet: Mitt hus skal være et bedehus. Men I har gjort det til en røverkule».

Slik talte og handlet Herren selv engang. Og slik handler Hans tjenere i dag, to tusen år etterpå, med Hans hus.

A. D.

Et mene tekel

En skulle tro at de nedenfor gjengitte linjer av Viktor Rydbergs mektige dikt «Klockorna» var rettet direkte til vår tids forløyede og forblindede slekt:

Om hoppløshet falle över
männsklighetens nöd,
om frihetssången tystnar
för gunst och för bröd,
om ungdomshjärtat kallnar
och känner utan kval,
hur bort ur världen viker
det godas helga ideal.
Då knyter jeg handen
kring klockans sterka tåg,
då ringer demonen med
rasande håg,
då svingar nattens klocka
sin ofantliga rund,
då skälver hela världen och
remnar i sin djupsta grund.

fulle tillit og de fremmøtte vil enstemmig på egne vegne og på vegne av de fylker de representerer på denne måte få uttrykke sin dype takknemlighet overfor styret med formannen Anders Hafskjold i spissen for deres oppofrende og uegennyttige arbeid for den felles sak. Møtet vil henstille til alle tidligere medlemmer av NS å støtte opp om Forbundets arbeid».

*

Det er å håpe at den sterke oppslutning om arbeidet som møtet ga uttrykk for, vil bære rike frukter også utover landet, slik at de tidligere NS-folk i sluttet flokk nå for alvor kan samle seg om den oppreisning som i det siste er rykket betydelig nærmere. Noe også de ville angrep i den siste tid bærer bud om.

Averter i
FOLK OG LAND!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Tilfellet Løberg

Så er vi altså kommet derhen i det berømmelige rettssikkerhetens land Norge, at det ikke lenger blåses til kamp mot injurianten, men mot offeret.

Vår gamle utrettelige venn, stortingsmann Sverre Løberg har fra Stortingets talerstol spurt justisministeren om hva departementet akter å foreta seg i forbindelse med det lass av injurier en Osloavis har øst ut over navngitte og sakesløse folk i og omkring Forbundets ledelse. Hvis noen på forhånd misstente Løberg for med dette å ville ta de forfulgte og krenkede i forsvar og minne justisdepartementet om dets plikt til å beskytte dem som er utsatt for uberettiget overlast, så ble de belært om noe annet da Løberg grunnla sitt spørsmål. For det var som nevnt ofret Løberg ville departementet skulle gripe inn mot!

Løberg forteller at han er bekymret på vegne av de tro skyldige NS-folk som føres bak lyset ved Forbundets virksomhet. Og dog burde Løberg selv vite at Forbundet virker på samme måte idag som da det ble startet. Det finnes ikke et medlem fra disse år som ikke har vært fullstendig klar over at Forbundet ikke er ment som noen hjelpe- og fattigkasse for de plyndrede domfældte NS-folk. Det har ikke de som holder Forbundet oppe, og som selv er plyndret, midler til og det ville være som å øse i et bunnløst svelg. Det er samfunnets oppgave å råde bot på den urett som er gjort, og det har alltid vært meningen at Forbundet skulle arbeide for en revisjon av det etterkrigsoppgjør som kastet dets medlemmer ut i elendigheten. Det har aldri vært noen dissens innen Forbundet om dette.

Like uriktig er det når Løberg gir det utseende av at Folk og Land bare i den siste tid har angrepet «rettsoppgjøret» og de menn som sto bak dette. Ar ut og år inn fra starten har avisen og de publikasjoner den etterfulgte, bragt opplysninger og dokumentasjoner om den store rettssvindelen, noe herr Løberg meget godt vet. Den henvendelse til de nøytrale svenske rettslærde, som herr Løberg har så vondt av, og hvis resultat var en knusende dom over etterkrigsoppgjøret i Norge, kom istand etter initiativ av en rekke kjente personer også utenfor de dømtes krets, deriblant 13 stortingsmenn. At 11 av disse stortingsmenn senere lot seg terrorisere til å løpe fra sin underskrift dog uten å ta noe skritt til å få strøket den, er en annen side av saken. En av dem som fastholdt den, en partifelle av Løberg, sitter fremdeles i Stortinget og rammes altså av Løbergs hån.

Når vi sier at Løberg meget godt vet alt dette, så er det fordi den samme Løberg, som sier at hans kolleger i stortinget med avsky ville ta avstand fra en henvendelse fra Forbundshold, selv ikke hadde noe imot en slik henvendelse i juli 1956, mange måneder etter at svenskeutredningen forelå, og på et tidspunkt da det kan dokumenteres nøyaktig de samme angrep fra Folk og Land på etterkrigsoppgjøret. Hvis vi skulle ta feil på dette punkt, ber vi herr Løberg om å dementere det straks, idet det da må foreligge en falsk reiseregning fra en fratrådt funksjonær i Forbundets tjeneste. Og det kan ha sin betydning i forbindelse med injuriereprosessen mot Morgenposten å få dette slått fast. Løberg vil sikkert hjelpe til med at retferdigheten skjer fyldest.

Altså: Hadde stortingsmann Løberg forhandlinger av noen art med en av Forbundets funksjonærer i 1956? Og hvorfor må ikke Løberg stå skolerett for Dagbladet i den anledning?

Ellers interesserer Løbergs person oss lite. Han er etter vår mening endog høyt uinteressant. Det mest fornuftige han sa i stortinget, var at han var «klar over at det ikke finnes

Nyordning ved Universitetet

Man går inn for sannheten om okkupasjonen

Thomas Wyllers bok «Nyordning og Motstand» som handler om den presterte holdning blant organisasjoner og enkeltpersoner under okkupasjonen, ble behandlet forleden under en doktordisputas.

Doktoranden påviste striden mellom Quisling og Terboven. Han påviste at de gode nordmenn løp til tyskerne for å ødelegge NS. Derimot var det ikke tale om å motarbeide tyskernes krigsanstrengelser! De to opponenter, professor Magne Skodvin og spesielt professor Johan Vogt presiserte den nakne sannhet om hvordan det norske folk lever i legendens og løgnens verden når det gjelder organisasjonenes og det hjemmeverende norske folks forhold til den tyske okkupasjonsmakt.

(Herom mer i neste nr.).

A.

Kraftig skyts

Det later til at det ikke bare er Folk og Land som er blitt det billedbladet «Aktuell» kaller «mere aggressiv» enn før.

I en artikkel i FARMAND skriver således E. Steen-Olsen bl. a.:

«Regjering, Storting, innviede pressefolk svek ved å føre de menige bak lyset før 9. april 1940, etter Riksrådsforhandlingene i juni og september 1940 og i behandlingen av flyktingene i Sverige.

Fra Casablanca til Potsdam svek Churchill og Roosevelt hele den menige menneskehet. De hadde mere enn god anledning til å kjenne marxismen, og selv den beste vilje kan ikke godta at de ikke evnet å begripe noe. De er skyldige menn. De utleverte millioner uskyldige mennesker til massakre og fordømte til slaveri hundrer av millioner — som ikke en gang var deres egne landsmenn og aldri hadde valgt dem. Resultatet er terrorbalansen. Det er betalingen de har fått. Men politikerne kan svikey farefritt. De blir ikke gjort ansvarlige». Begynner den store tåke endelig å lette?

noe grunnlag for å hindre disse folkene i å drive politisk virksomhet». Men var det ikke det som var anklagen mot oss?

Ellers kan Løberg forsåvidt ta det med ro. Vi akter ikke å konkurrere med ham om valggunst hos velgerne. Men på den annen side akter vi naturligvis fortsatt å stemme på folk vi respekterer og liker, selv om dette skulle være

PSYKOLOGI

I Folk og Land (nr. 33 og 34 for i år) har henholdsvis Olaf Holm og N. M. betegnet den ustanselige forfølgelsen av våre såkalte nazister som beroende på henholdsvis internasjonal avtale og en psykologisk plan. Begge de to herrer har sikkert rett, det er bare underlig at noen interessert kan være i tvil.

Ifølge Norway civil administration handbook, ført i London av den såkalte exilregjering, ble der av denne «regjerings» utenriksminister Trygve Lie underskrevet en avtale eller overenskomst av 16. mai 1945 inngått mellom U.S.A. og England og tiltrådt av Sovjetrussland i det vesentlige. Avtalen eller overenskomsten skulle gjennomføres

Hva ville skjedd

om det spørsmål som stortingsmann Møller Warmedahl — et spørsmål som forresten ble ubesvart — rettet til statsministeren om det famøse brev, som sekretær Håkon Lie sendte til en formentlig tro partifelle-ordfører i Svolvær — hadde vært sendt av en sekretær i et annet politisk parti og med et tilsvarende innhold?

Hvordan ville stortinget ha reagert om det f. eks. hadde vært en sekretær i det kommunistiske parti som hadde foretatt en slik handling og med slike opplysninger — og om et medlem av den russiske ambassade hadde vært innblandet?

Og ... hvordan ville reaksjonen vært i regjeringspartiet?

Hvor meget skal det norske folk oppleve, før Stortinget begynner å tenke på alvor, det virkelig store alvor?

Kan ikke NORGE NA trenge å samle seg om sine nasjonale interesser?

A. M.

Mai 1945:

Demokratiene (i øst og vest) har seiret.

Retferdigheten skjer fyldest. Seierherrene henger de overvundne.

Folkeretten begraves. Grunnlaget for en ny verdenskatastrofe legges.

Sic transit gloria mundi!

høyst udemokratisk. Og Løberg liker vi ikke.

Justisministeren svarte naturligvis sin brysomme partifelle det eneste som var å si for å skjule skandalen: Goddag, mann økseskaft! For et justisdepartement kan ikke godt være bekjent av det som Løberg oppfordret til: å ta parti i en rettsstrid som ikke er avgjort av retten.

under ledelse av Scape (supreme commander allied expeditionary force) og herom uttales (i engelsk tekst) bl. a.: «The authority of Scape is based on the usage and customs of international law and arrangements concluded on May 16. 1944 by the British and United States' governments. On the same day representatives of Sowjetrussia execute a substantially agreement».

Om de forholdsregler som ble å etterleve sies der bl.a.: «Removal from office and if necessary the arrest of persons who willfully collaborated with the enemy or who deliberately acted in manner hostile to the allied cause.

The dissolution of all nazi inspired organisations and all laws which discriminate on the basis of race, colour, crude and political opinion, imposed upon the Norwegians by the Germans.

The arrest and internment of the leaders of the parties and organisations referred to in subparts and any other persons whose detention is considered necessary in the interest of the cause and for the maintenance of order.

Arrest of known enemy agents and extreme enemy collaborators occupying official positions. Discovery and neutralisation of other undesirable».

Dette er en del av den internasjonale avtale, Holm antyder og av den psykologiske plan for de høytstående psykologer, som etter N.M.s mening står bakom og over regjeringene og dommerne.

Mennene bakom avtalen er sikkert dypt- og langttenkende erfarne politikere, som rår over de største finansielle hjelpemidler, en mektig internasjonal hjernetrust med vidtrekkende radikale planer. Om deres psykologi vel neppe kan sies å være særlig høytstående er den til gjengjeld brutal. Det var også bombene over Dresden og Hiroshima.

Forholdsregler som foran nevnt tok da regjeringen ved hjemkomsten forsommeren 1945 mot dem som ble utpekt av regjeringens tillitsmenn og andre «goe» nordmenn, men gikk adskillig videre enn Londonavtalen, idet den laget nye «lover» for å ødelegge sine motstandere økonomisk.

Betegnende for engelsk lynne og engelsk åndelig balanse er at de engelske mosleyanere, som noenlunde svarte til de norske NS-folk, hverken ble forfulgt politisk eller økonomisk. I England respektertes retten til å ha sin egen politiske mening, men der hadde riktignok regjeringen delt godt og vondt med folket gjennom alle krigsårene.

Argus.

Siegfried:

Dagbladet i vande

Noen respektløse bemerkninger om de siste dagers hellige

Om dette med «ro omkring rettsoppgjøret». Ukebladet Aktuell m.m.

Det later til å skulle bli vår tunge lodd stadig å måtte beskjeftige oss med det usedvanlig svarte får innen norsk presse som heter Dagbladet. Før okkupasjonen ergret vi oss over bladets deltagelse i forberedelsene til den annen verdenskrig og dets perfide angrep på det norske forsvar, på alle dem som gikk kommunismen imot, og naturligvis på det nasjonalsosialistiske Tyskland, hvor bladets likere ble satt på plass med hard hånd. Under okkupasjonen ergret vi oss over den servile holdning bladets daværende redaksjonelle ledelse inntok overfor den tyske Presseabteilung Moser, fordi det nå engang ikke er hyggelig å se landsmenn gjøre seg så små og ynkelige. Og når det gjelder bladets fredsinnsett etter 1945, så blomstrer den med hat og blodtørst etter ekte zionistisk oppskrift. Det er ikke vanskelig å skjønne i hvilken bås det bladet hører hjemme. Den eneste glede vi har hatt i forbindelse med dette blad, er at reaksjonen på det bladets representanter i norsk offentlig liv er en god målestokk på den enkeltes moralske kvalitet.

Dette blad, som ynder å fremstille seg som en slags vokter av god tone og god moral, har dessverre altfor mange lesere. Skjønt lesere er vel sterkt sagt. Dens klientell er de forjagede og heslesende mennesker som fyller busser og trikker etter endt arbeidsdag. Da er det herlig å kunne slippe av med en real skvett kloakk, noen ufysiske angrep på andre, litt griseprat som går inn gjennom trøtte øyner og ut av ørene igjen på folk.

Det er dette blad som ganske nylig fikk følgende utmerkede og treffende karakteristikk i forretningsbladet FARMAND, som imellom har en forbløffende evne til å treffe spikren på hodet:

«Bladets stadig synkende nivå, både moralsk og politisk, vitner klart om behovet for den faste hånd o.s.v.».

Som alle aviser i oppløsning må «Dagbladet» ty til stadig mere hysteriske midler for å henge sammen. Ingen overskrift er for fet når det gjelder å tilsvine dem som ikke tilpasser seg bladets mange tvangsforestillinger.

Fattigdom på tanker erstattes av rikdom på skjellsord.

Det er dette blad som etter å ha sjikanert direktør

Hartmann i Tostrupkjelleren må ta imot et åpent brev stilet til bladets redaktør fra høyesterettsadvokat Alf Nordhus, hvori det bl. a. heter:

Hva vil De foreta Dem for å hindre at rettssikkerheten på ny grovt blir krenket ved at Deres avis dømmer og fordømmer en enkeltperson uten at hans sak er samvittighetsfullt gransket av uhildet instans, hvorved de saksbehandlingsregler kan følges som samfunnet nå en gang har gitt som garanti for å nå fram til et riktig resultat?

Og til sist: Hvilket standpunkt vil De inn ta til spørsmålet om et skjerpet ansvar for presseorganer som lik en dampveivals klarer å knuse et enkeltmenneske før det har fått sin sak prøvd av ansvarlige organer?

Det er bladet med disse attester som nå igjen opptrer på moralens vegne og fordømmer dem som arbeider for at sannhet og rett pany skal bli grunnlaget for det norske folks liv. Og naturligvis er vi alle sammen farlige «nazister», «skakkjorte individer», «norske McCarthy'er» — hva det nå kan være for noe fryktelig? — og vi vet ikke hva. Og så er vi naturligvis tilhengere av terror, tvang og diktatur. Sier det blad som har terrorisert det norske folk med smussjournalistikk den siste mannsalder, som varmt forsvarer Gerhardsens tvangs- og skjemasamfunn og som er tilhenger av partidiktaturet!

Nåvel, slike skjellsord i Dagbladet pleier skikkelige folk å regne for en slags offentlig utmerkelse, som med dagens fallende kurser til og med er mere ansett enn St. Olav. Så for den saks skyld kunne vi egentlig holde munn. Men hvorfor skal Dagbladet alltid få gå skuddir? Hvorfor skal det norske folk år ut og år inn finne seg i å bli hundset og utskjelt av dette blad som intet representerer annet enn den absolutte bønn? Hvorfor skal vanlige skikkelige mennesker måtte løpe bena av seg omkapp med høyrestortingsmenn når det gjelder å løpe opp om parolene fra Dagbladets boulevardister?

Når vi spesielt nevner høyrestortingsmenn, så er det naturligvis ikke fordi akkurat de i høyre er mere ynkelige enn andre, men fordi vi har et meget ferskt eksempel på at noen av høyres stortingsmenn har funnet seg i å stå skolerett for dette blad, som

ikke engang Venstres stortingsmenn vil være bekjent av! Der hopper de og tripper de av pure nervøsiteten bare fordi asfaltbladet antyder at noen av dem har vært så anstendige at de også har forsøkt å sette seg inn i de domfelte NS-folks syn på etterkrigsoppgjøret! Akkurat som om det skulle være noen forbrytelse i et samfunn som kaller seg demokratisk!

Vel. Høyre får greie sine egne stortingsmenn uten vår assistanse. Vår stund til å titte både på Høyres og de andres kommer bare de sjeldne ganger partipampene lar folket få utøve sine demokratiske rettigheter i valg. Men det later faktisk til at både Dagbladet og stortingsmennene helst så at folket — hvortil vel også tidligere NS-folk må regnes? — ikke stikker sine neser for dypt i partipolitikernes sirkler. Det er etpar aviser — og naturligvis da av det sterkt demokratiske arbeiderparti — som har antydnet noe i retning av at det er meget ubehagelig dette at det finnes utsatte sistemandater ved valgene, og at velgerne skal ha adgang til å føle sine representanter på tennene før valget. I konsentrasjonsleirene med slike velgere! Men naturligvis i den demokratiske som heter interneringsleir.

Det er visselig ikke nødvendig å presentere Dagbladet og partipolitikere for dette blads lesere. Det er deres gamle og nyere gjerninger som hver dag gjør livet surt for vanlige mennesker, og det er deres gjerninger som likevel blir glemt hver gang vi trommes frem til valg av presens demokratiske tamburer.

Hensikten med disse linjer er å gjøre våre lesere oppmerksom på den vande Dagbladet nå er kommet i, på det at vi alle kan fryde oss. Det hender jo imellom at fals slår sin egen herre på hals, og selv Dagbladet kan ikke få både i pose og sekk.

Dagbladet har vært en av de virkelig store og standhaftige forkjempere for parolen «ro omkring rettsoppgjøret». Det ble praktisert slik at en tidligere NS-mann aldri måtte få komme til orde, mens bladet selv benyttet enhver anledning til å forfølge og sjikanere de domfelte slik at de riktig kunne føle seg «opp-tatt i samfunnet igjen». På den annen side er bladet en hund etter injurier. Det lukter slike tvers over hele Norges land og styrter straks til for å gi sin understøttelse i denne edle idrett. Således og-

Det europeiske menneskes rettsbeskyttelse

Uttalelse fra «Den ny-europeiske arbeidskrets»'s møte i Coburg

For første gang samlet seg nylig i Coburg den «ny-europeiske arbeidskrets» — som består av en gruppe kritisk tenkende europeere av forskjellig nasjonalitet. Man har stillet seg som oppgave gjennom grundig drøftelse nå og da av viktige samtidsproblemer å gripe inn med belysning av disse. Gruppen er ingen organisasjon, samler ikke medlemmer og ønsker ikke å konkurrere med politiske bevegelser. Gruppens sammenkomster og erklæringer tilsikter en fremtidig fredelig europeisk fordragslighet — for derved å skape en nødvendig forutsetning for en uavhengig allianse mellom de europeiske nasjoner.

Arbeidskretsen vedtok en uttalelse, hvori det bl. a. heter:

De store verdensmakter — USA og Sovjetunionen — driver i dag på det europeiske område en rutinepropaganda som lite blir motvirket. Ennå alvorligere finner den «ny-europeiske arbeidskrets» den desorganisierende virkning som utstråler fra den såkalte etterkrigsjustis, som til stor skade for den europeiske eksistens har konservert hat og rettsfiendtlige tilstander, slik at det kan sies at den annen verdenskrig holdes i live, om enn med andre midler.

Om de historiske fakta bør ikke herske uenighet:

Fra begge parter i den annen verdenskrig er det ut fra de forskjelligste motiver begått forbrytelser i svær måle-

så da hemmelige og ukjente krefter startet Morgenposten på dets uventede og besynderlige injuriefelttog mot noen av de folk som av sine lidelsesfeller var satt til å varetta de andres interesser i kampen for å få til en revisjon av etterkrigsoppgjøret. Mens de andre Oslo-avisene klokkelig holdt sine fingre borte fra Morgenpostens skitne brygg, kunne Dagbladet naturligvis ikke dy seg og heiet kollegen frem med intervjuer, bilder og supplerende injurier. Og så begynte snøballen naturligvis å rulle. Rundt omkring i landet puslet lokalavisene frem sine store cverskrifter og brakte injuriene videre. Nivået sank og sank, inntil det nådde en foreløpig bunn med det dertil innrettede ukeblad «Aktuell», som trofast lever opp til de glørverdige tradisjoner fra 1945/46, da det iherdig for-

(Forts. s. 6).

Vår bønn:

Skriv kort og adresser brevene til redaksjonen, ikke til redaktøren privat.

Leilighet søkes i Oslo,

gjørne innskudd. Alt har interesse. Gode referanser.

Eksp. anv.

stokk. Begge parter bærer hver sin rikelige part av ansvaret for disse ting. Men seierherrene er jo gått for vidt i å legge all skyld på den tapende part.

Den «Ny-europeiske arbeidskrets» har vært forelagt et i denne retning megetsigende dokument. Nemlig et allerede i januar 1945 i Paris fremkommet skrift av den ved Moskva universitet ansatte sovjet-professor TRAININE. Skriftet behandler forfølgelsen av «krigsforbrytere», der som bekjent 8. august 1945 ble gjenstand for felles amerikansk-russisk-engelsk-fransk «Statut».

Under henvisning til liknende uttalelser av Stalin, og sovjetiske utrenskningsprosesser utvikler Trainine i sin bok praktisk alle de regler som fant sin stadfestelse i den såkalte Londoner-protokoll. Fremfor alt det avgjørende punkt, den såkalte «gruppeansvarlighet» — en for sivilisert rettstenkning fremmed oppfatning — er stillet som sentralt innhold i dette sovjetiske skrift, som siktet på å gjøre banen klar for Stalins langtrekkende program. Intetanende amerikanske jurister og den mentalt svekede Franklin Roosevelt. (Veiledet av Alger Hiss et Co.) tok over den kollektive strafferecht i Nürnberg, og saget dermed den vestlige rettskulturs rot.

Disse etterkrigsjustisens to skamstøtter må fjernes: 1. Likhet for loven må gjeninnføres. Man kan ikke straffe folk for handlinger man unnlater å forfølge eller endog dekorerer for, hvis vedkommende tilhører seierherrene. Det kollektive ansvar, som stammer fra den bolsjeviske borgerkrigsjustis og som etter 1945 — i juridisk drapering — ble brukt til million-menneske-jakt og utslettelse og infamering av store folkemasser og folk som ennå forvirrer rettslivet — må vekk.

S.

Averter i

FOLK OG LAND

NORSK «LANDSSVIKER» MINNES KRIGSDAGENE I NORD-NORGE

Regjeringen «strøk av landet som forskremte gjeiter»

Tromsøfolk skrek «Feingingan! Uslingan! Rømlingan!» etter flyktningene

Bombeangrep fra luften.

II.

I Kilbotn fikk jeg telefonforbindelse med min nye sjef, vpl. kaptein Johannessen. De var da nylig sluppet ut fra Ofoten og de lå i Lødingen. Jeg fikk lastebil sørover et stykke. Alle fiskebåtene var allerede beslaglagt av fremmede militære, men heldigvis fikk jeg fatt på en som for stor betaling skulle kjøre meg til Lødingen. Så kom jeg ombord i «Lyngen» hvor jeg var til vi la den i igjen i Tromsø ved krigens slutt. Av de mange opplevelser jeg hadde, kan nevnes bombingene av oljetankene i Harstad, senkningen eller landsettingen av flere båter o.s.v. Nok om det. Vi lå nede i Tjellsundet og så de nyankomne engelske jagerne øve seg inntil de til slutt snarest dro hjemover igjen.

Mens fiskerne holdt på med å vaske eselmøkka av båtdekkene sine lå vi i Harstad og fikk der ordre om å gå til Tromsø. Vi skulle ha med en amerikansk dame, kona til løytnant Rustad som var maskininspektør i Vesteraalske, samt en gutt hun hadde med seg. På veien ville vi bli innhentet av et fly som lå i Svolvær for maskinskade. Våre passasjerer skulle settes ombord i flyet som snarest mulig skulle fly til Tromsø med dem da de der skulle være med «Ariadne» (som tilhørte «Bergenske D/S Selskap»).

Sør i Ry-strømmen nådde flyet oss igjen og da mann-

skapet var ukyndig gikk jeg selv med kommandoen i robåten for å sette passasjerene ombord i flyet.

Da vi kom bort til flyet stakk føreren hodet opp, han var kamerat av meg fra Trondheim. Tanntekniker Vik. Jeg har senere sett ham igjen som flygermajor. Av Vik fikk jeg de første opplysninger om at nå rømte de av landet alle som kunne, og han var forbauset over at jeg ikke visste det og at ikke vi også skulle avgårde.

Så fikk vi da om en stund se «Ariadne» bakke akterut, slå forover og sette kursen mot England.

I Tromsø gikk vi til kullkaia nord i byen. Der lå «Fridtjof Nansen» også fortoy. Og vi la til slik at vår akterende lå under «Nansen's» baug, og vår forende et stykke fremom kaia. Området var sperret. Admiral Diesen gikk og spaserte frem og tilbake i dytter stemning og med armene håndfestet bak seg. Vogt sto ved landgangen på «Nansen» og jeg ville bort og hilse på ham. Jeg strammet meg opp og hilste admiralen som besvarte min hilsen. Etter en kort tids forløp skulle jeg de få skritt tilbake for å henge fra meg den tunge kikkerten. Admiralen hilste på meg og jeg svarte igjen. Jeg var bare som snarest inne med kikkerten og så opp på kaia igjen.

Admiralen hilste og jeg svarte.

Av Vogt fikk jeg vite at de bare lå og ventet på Koht som var oppe i Kringkastingen for å tale inn på plate kapitulasjonstalen som skulle sendes ut i Tromsø etter ca. et par døgn, altså etterat de var kommet til England. Jeg fikk vite at kongen var reist med den engelske krysser «Devonshire» samt at Olav ville være igjen, men at der tilsist kom to marineoffiserer som en på hver side førte ham ombord i den engelske krysseren. Det saes at Nygaardsvold med regjeringen og Trygve Lie var ombord i «Nansen», men som jeg senere har lest i blaer så var Nygaardsvold med kongen. Hva som er rett, vet ikke jeg. Ingen viste seg på dekket. En del forskremte flyktninger var på kaia, og der gikk de aller verste rykter om tyskeres umenneskelige oppførsel. Stemningen var overalt: «Flykt den som kan! Likegyldig hvorhen. Til Finnland, Island, England, Amerika!»

Under samtalen med Vogt som sjef på «Nansen» spurte jeg ham om ikke han hadde hustru og to døtre i Oslo og om vi var pliktig til å reise ut av landet. Han svarte meg at han for sin del så det som sin plikt å føre regjeringen i sikkerhet.

Døgntid husker jeg ikke med sikkerhet, men «Ariadne» gikk visst tidlig på mor-

(Forts. s. 6).

Kairobrev til Folk og Land.

Konflikten mellom Tunis og Den forente arabiske republikk

Kairoavisene hevder at Bourguiba handlet etter oppdrag av USA for å så splid innen Ligaen

I disse dager rettes verdens blikk igjen mot det nære østen. Telegrammer melder at det alltid krigslystne Israel samler tropper ved grensen til Jordan, etter sigende for å beskytte kong Husein mot hans eget folk, når britene nå som følge av verdensopinionens trykk gjør seg klar til å forlate landet igjen med sine tropper. Det heter i telegrammet at Israel handler i forståelse med Storbritannia. Og det gjør det naturligvis. Staten Israel har vært og kommer alltid til å bli verdens kruttønne. Det har vært kostbart for vestmaktene å flaske opp denne kunststat, som bare kan eksistere på bidrag utenfra, som selv er den mest intollerante stat i verden, både religiøst og på annen måte, og som i løpet av tiden fra siste verdenskrig har startet en rekke kriger, har myrdet Bernadotte og har satt seg ut over all menneskelighet i sitt forhold til de bortdrevne eiere av landet. Det som står i den norske presse om disse forhold kan vi så omtrent gjette oss til på forhånd. Alle «nyheter» fra Midtøsten er vel friserte og nydelig ensrettede. Til en avveksling i denne usunde og kjedelige kost bringer vi her en Kairoberetning til Folk og Land, som beskjeftiger seg med konflikten mellom Tunesia og Den forente arabiske republikk.

Kairo, 25. oktober.

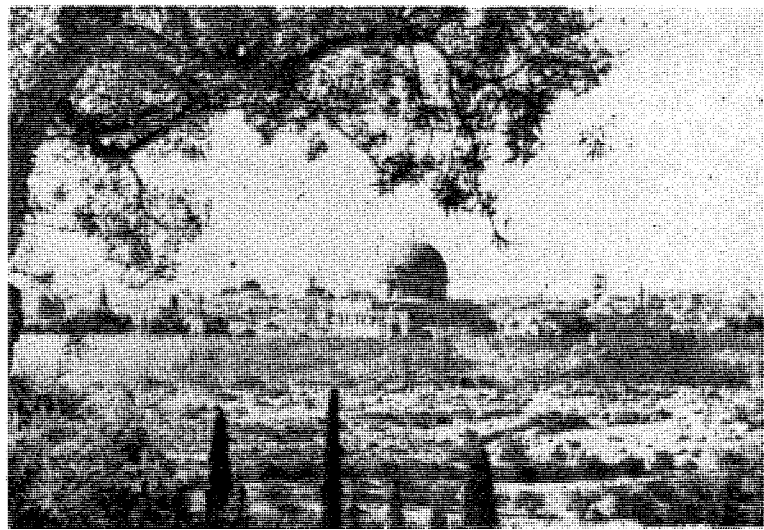
Den åpne krigserklæring som representanten for president Habib Bourguiba av Tunesia. El Sayed al Shaty avga på rådsmøtet i Den arabiske liga og kort etter lot offentliggjøre, ble begrunnet med at Den forente arabiske republikk hadde gitt asyl til Bourguibas motstander Salah Ben Jussuf, som var dømt til døden i Tunesia i en høyst tvilksom prosess.

Det er kjent at Bourguiba hyppig, etter ønske av vestmaktene, har dømt arabiske patrioter til døden uten saklig rettergang, således blant andre Den arabiske ligas nåværende representant i Buenos Aires, Hussein Triki og andre. På den annen side er det kjent at Egypt prinsipielt har gitt politiske flyktninger asyl, og at Den forente arabiske republikks forfatning uttrykkelig inneholder en bestemmelse om at politiske flyktninger ikke må utleveres. Gamal Abd el Nasers regjering har også holdt seg nøye til denne velsignelsesrike bestemmelse i en forkommen tid som vår med

dens politiske utrenskninger og forfølgelse av annerledes-tenkende selv om forfølgelses-syke regjeringer har reist kunstige beskyldninger om kriminelle handlinger mot politiske flyktninger i den hensikt å tvinge gjennom en utlevering, ofte med bistand av Interpol. Således har da også den forente arabiske republikk hårdnakket nektet å utlevere til Bourguiba, som er besatt av den vestlig-demokratiske forfølgelseslyst overfor annerledes tenkende, den arabiske patriot Salah Ben Jussuf. Bourguiba forfølger denne fordi han, etter til å begynne med å ha samarbeidet med Bourguiba mot den franske imperialisme, gjennomskuet Bourguiba som mottager av amerikanske bestikkelser.

Bourguiba brøt så den diplomatiske forbindelse med Den forente arabiske republikk 16. oktober. Han sa til den tunesiske nasjonalforsamling: «Jeg er en tilhenger av Vesten og jeg kommer alltid til å være det». Han skrøt

Forts. side 7.

Den omstridte by Jerusalem.

Norsk «landssviker» — minnes Dagbladet i vande

(Forts. fra s. 5).

genen. Tror vi kom til kaia i 4—5-tiden. — Koht ble lenge, meget lenge. Omsider ut på ettermiddagen kom ei fiskerskøyte med general Fleischer og frue. Jeg kan ikke huske sikkert om han hadde noe følge med seg. Personlig likte jeg generalen etterat jeg hadde hatt en samtale med ham tidligere ombord i hurtigruta. Jeg var nemlig i sin tid foreslått for generalstaben, som landets hundesjef da tanken var å bygge opp en hundeadel. Men så kom krigen og det ble ikke til noe. Således kjente jeg generalen av utseende, men hadde også fått meget til overs for ham, og derfor la jeg særlig merke til hvorledes generalen oppførte seg i denne vanskelige og kritiske tiden. Og her var det intet å kritisere. General Fleischer var helt rolig og oppførte seg som om der ikke var noe ekstra på ferde, og det samme var tilfelle med hans frue. Det er mulig en ganske ung løytnant ledsaget generalen.

Vi fikk så ordre om å gå ut og kaste overbord vår ammunisjon samt instrumenter og kanonkulene. Mens vi holdt på med dette gled «Nansen» stille nord igjennom sundet med en svak røk fra skorstenen. Da tenkte jeg som så: Skulle man ikke heller brukt de siste kulene på det siste målet... det var forbannet. Folk i Tromsø ropte: «Feigin-gan!» «Uslingan!» «Rømlingan!»

Diesen var nedfor. Det var helt naturlig. Han hilste 4 ganger på meg ekstra. Da kan du selv psykoanalysere videre —

Pa kaia var det en del ungdom som var rømt fra landet sørpå og som var kommet nordover i flokkevis. Det de utmerket seg mest med var å være redd og dernest å skremme andre. En mann på kaia representerte Kjødes rederi. Han ventet på en kullbåt. Han sa til meg så høyt at alle kunne høre det: «Alt dette er ikke sant!» Nemlig at tyskerne spikret levende mennesker fast i veggen etter tunga. I Trondheim og Narvik ble det sagt, skulle de ha tatt alle statsfunksjonærer revet klærne av dem og tatt dem på seg selv, mens de norske måtte stå i fjæra, hale i land lik og fylle dem i store prammer. Mannen sa at det over alt hersket ro og orden, men at det var militær kontroll. Det var heller ikke sant, sa han, at soldater rev kvinner med seg inn i portrom og voldtok dem.

Ingen av dem som var på kaia kunne få bli med «Nansen». Men senere fikk vi høre at de i aller siste liten var blitt tillatt å bli med allikevel.

Sanitetsunderoffiser Borgersen, en gammel lærer fra Mossekanten, fortalte meg at han hadde vært hos admiralen for å be seg fritatt for å være med over. Han var opp i årene, sykkelig og nervøs, og mente han ikke ville gjøre noen nytte for seg derborte. Men admiralen hadde svart ham: «Den som går fra skuta blir tatt som desertør og skutt!» Og noe må det ha vært i dette. For enkelte nordlandsgutter ville til telefonen for å ringe siste hilsen hjem. Dette fikk de lov til, men vel å merke med en bevæpnet underoffiser på hver side. Jeg så selv vpl. kanoner Skjong og sersjanten i flere slike tilfeller. Stemningen blant menneskene var så'n halvt om halt. Den ene halvpart var likgyldig, den annen halvpart ville helst slippe. Noen tale om å reise over for å fortsette krigen har i ethvert fall ikke jeg hørt og det tiltross for at jeg var på så nært hold.

Mens vi med «Lyngen» var på vei inn til Tromsø og likedan senere der mens vi ennå var ombord, kom også vår sjef med forslaget om å rømme. Vi skulle bunkre og proviantere fullt opp og så gå direkte over til Amerika. Marinekapteinen som var sjef på leid fartøy, passasjerbåten «Rana», min sjef og jeg sto sammen på dekket. De to hadde allerede snakket litt om dette før enn jeg ble tilkalt. Denne sjefen på «Rana» svarte da: «Jeg synes ikke om det. Jeg har jo hustru og barn i Oslo og hva skal de senere tenke om sin far som flyktet i farens stund. Det kan da vel ikke bli verre enn det må gå, så jeg vil ikke reise på en slik måte».

Noe liknende svarte jeg: «Jeg er ikke gift, men forlovet. Jeg har lovet min troskap. Og vil da det bety at vi menn flykter av landet i skrekk for redsel vi vil møte samtidig som vi ikke tenker på kvinner og barn som blir nødt til å være i denne fare. Det kan jeg for min samvittighets skyld ikke gjøre. Hadde det vært militær ordre ville det vært noe helt annet, og i så fall hadde jeg ganske sikkert gått med».

Men vi hadde jo kapitulert og Koht var i Kringkastingen for å holde slik tale som nevnt, talen som skulle spilles ut fra Tromsø et par dager senere.

Offiserene utløste seg ovenfra i all hemmelighet. Ned til min grad vernepliktig kanoner var det stumt. Det sto enhver fritt å bli eller gå. Ingen beskjed om noen ting, det var nærmest å sammenlikne med oppløsningen av en folkemasse på torvet etter en tale. Noen gikk, andre ble en-

nå stående, fremdeles ingen beskjed. Min sjef ga meg så løselig og tilfeldig den beskjed at jeg bare fikk stå igjen ombord for å overleve til tyskerne når de kom, for han var blitt permittert. Dette ønsket jeg ikke. Dessuten lå «Lyngen» så sikkert som den kunne. For da maskinsjefen fikk høre om en påtenkt flukt, slo han neven i et av småbordene inne i røkesalongen og svor: «Faen danse om det skal bli noe av med det!» Nå stjeler de båter overalt og stryker av landet. «Lyngen» er Troms Fyikes båt (neven i bordet en gang til). Faen danse om det skal bli noe av med den rømmingen! Så ropte han på 2.-mesteren: «Gå ned med en gang og rak ut fyren! Rak ut med ein gong. For «Løngen» ska dem itj få stjæl!» — Isaksen het 2.-mesteren.

Jeg tok meg på en litt eventyrlig måte frem gjennom Troms Innland vel hjelp av en engelsk ammunisjonsbil jeg ganske enkelt tok som min egen. Det var et sørgelig syn enkelte steder å se samlet militæreffekter og grupper av hester. Noen få militærpersoner sto og ventet og de fleste ville hjem snarest mulig.

Jeg hadde med ca. 25 mann fra Bardufoss til Gratangen og noen Narvikflyktninger derfra til Evenskjær hvor jeg ga bort bilen til Narvikfolket. De skulle til Tovika for å se etter om familiene deres var kommet dit. — Etter en dags venting fikk jeg tur med en trønderkutter til Uthaug, bil til Brekstad og lokalen til Trondheim. Og Trondheim var slik man kunne vente det av en kulturstad. Den var aldeles ikke i den forfatning ryktene hadde skildret den var i —.

Stavsetra skriver til slutt: Jeg har ikke på noen måte kunnet tenke meg at den ynkeligheten jeg med egne øyne har sett skulle bli det største i folkets tanker og tro. Men at de var så fast bestemt på å forsvare Norges frihet, det kan de umulig få meg til å tro. Derfor sa jeg også min mening i retten. Dommeren ville ha meg på kroken for at jeg skulle ha sagt at kongen reiste fra landet av skrekk for sitt eget liv. — Dommeren var da kommet til tiltalepunkt 4, men ennå hadde jeg ikke fått anledning til å svare på tiltalepunkt 1. Så måtte jeg til slutt kave med bjønnlabben og snakke i munnen på ham og si: «Det er jo De, herr dommer som sitter der og vaser om denne kongen. Jeg for min del har aldri sagt et ord om kongen!»

Så la han om og sa: «De, Stavsetra, har jo uttalt at regjeringen rømte landet av skrekk for sitt eget liv!»

Så grep jeg til igjen: «Regjeringen, ja. Det blir noe helt

(Forts. fra s. 4).

fulgte ulykkelige NS-hustruer mens deres menn enten hadde stupt foran eksekusjonspeletongen eller satt innesperret i fengsler og konsentrasjonsleire.

Ukebladet «Aktuell» har laget et brygg av 90 prosent egne «Aktuell» betraktninger, servert av en ung mann ved navn Bjørn Ejørnsen og understøttet av den noksom kjente fotograf Aage Sør-løkken, samt 5 pst. utplukk av de «intervjuedes» bemerkninger og 5 pst. forvrengninger. De fant naturligvis ingen grunn til å forelegge «intervjuet» for de intervjuede på forhånd, skjönt vedkommende unge mann høytidelig forsikret at det var en selvfølge i anstendige presseorganer. Hvilke slutninger en skal trekke av det er det neppe nødvendig for oss å påpeke.

Vel. Disse løsrevne setninger uten sammenheng som legges i munnen på intervjuobjektene er det naturligvis ingen grunn til å befatte seg nærmere med. Folk og Land har ustanselig gjort rede for hvorledes redaksjonen ser på de forskjellige spørsmål som er oppe i tiden. Det er ikke «Aktuell» og bladets politiske analfabeter vi vil ofre krutt på, for dette blads skriverier er bare tegn på dårlig orientering og mangelfulle kunnskaper om sentrale spørsmål. Det er naturligvis ikke mulig for en sjakal å skifte ham sån i en-to-tre, og bladet har også faktisk delvis gjort bot for sin prestasjon ved i numret foran å gi plass for en utmerket artikkel av overrettssakfører Ueland «Var Hamsun landssviker?» Riktignok med sterke forsikringer om at bladet selv naturligvis ikke var enig i det Ueland anfører, skjönt det vet vel ikke bladet ennå, for det er visst ikke gitt noen endelige signaler om hvorledes en skal komme ut av knipen med feiringen av Norges store sønn som dessverre var «landssviker».

Men tilbake til Dagbladet. Etter å ha sett bildene og utstyret og all reklamen i «Aktuell», siger det plutselig inn på redaksjonen en ubehagelig følelse av at her er det noe galt. Naturligvis ikke i den forstand at det er begått urett mot noen — for slikt bekymrer sjelden Dagbladet. Nei,

annet! Der sitter ingen i denne sal som kan overbevise meg om noe annet. For jeg var et av de ytterst få øyenvitner til avreisen fra Tromsø!»

«Mener De det da, Stavsetra, at regjeringen rømte av skrekk for sitt eget liv?»

«Ja, herr dommer! De strøk av landet som forskremte gjeiter!»

Men da lo alle i salen.

Charles Stavsetra.

herrene med den gamle parole med «ro omkring rettsopp-gjøret», oppdager plutselig til sin skrekk at det selv i sin injurielade iver og med sine inkvisitoriske forhør over Høyres stortingsmenn har kommet i skade for å bryte den smukke parole. Eller som det selv sier i en leder som av bare pure selvmotigelser formelig sjangler fra den ene side av spaltestreken til den andre: «Og tidligere NS-ledere vil få en anledning til å opptre offentlig for en større almenhet».

Og det finner bladet meget beklagelig, så beklagelig at nå må den gamle parole med «ro omkring rettsopp-gjøret» fremtidig gjennomføres konsekvent! Folk og Land er det ingen som «gider lese», sier dette blad som later til å være en av våre mest iherdige lesere, og en ser formelig hvorledes det klør i fingrene på den meget demokratiske redaksjon etter å kunne bruke Kruusjtsjovs effektive middel: å stoppe den slags trykksaker en ikke liker. Dessverre går det imidlertid ikke an — selv her i Norge — å innbilde det brysomme folket at dette er spesielt «demokratisk». Så får en da nøye seg med å hindre at noen opposisjon mot rettsopp-gjøret kommer til orde i «vanlig presse», for ellers kan det gå her som i USA med McCarthy. Riktignok er den sunne fornuft slik den demonstreres i Dagbladet så forankret at det ikke var noe farlig å la oss slippe til også i vanlig «presse», men for sikkerhets skyld —. For sier bladet «det var nettopp ved den slags forvrengninger McCarthy svang seg opp, og det var slik Hitler gjorde det». Så vi er i fint selskap.

Og selv om det ikke er noen fare for at våre argumenter skal bryte gjennom denne «sunne fornuften», så er det best å være forsiktig! Bare tenk på ungdommen, som kanskje kunne bli ført bak det Dagbladske lyset. Det er jo direkte demokratisk utekkelig dette at ungdommen ikke vil nøye seg med forsikringer i Dagbladet, men selv vil høre om saker og ting også fra den annen side, slik som det hendte i Trondheim for noen tid siden, da studentene rystet av seg formynderiet fra rettssvikets bannerførere.

Så står det da tilbake å se om bladet selv greier å holde munn neste gang en eller annen finner på å slenge en bønne injurier over tidligere NS-folk, og om det er så mye tak i ungdommen at den vil forsøke å tenke selv.

Og naturligvis får ikke herrene «ro omkring rettsopp-gjøret» før de har gjort opp for seg. Det er iallfall sikkert i denne usikre tid.

Siegfried.

Fluoriseringsen av drikkevannet

(Forts. fra s. 1).

motstand hos dem en ønsker å undertrykke og omskape til levende roboter.

Dr. Clymer opplyser at byen New York, som blir kalt Jødenes By, har protestert på det skarpeste mot fluorisert drikkevann*, og sier videre at der ikke er gitt tilfredsstillende grunner for å påtvinge millioner av mennesker et forgiftet drikkevann, ingen har påvist at dårlige tenner skyldes drikkevannet. Var det ikke bedre at helsemyndighetene tok affære overfor sukkertøyfabrikantene og andre tann- og helseødeleggende slikkerier, hvis det virkelig er barnas tenner man er bekymret for?

I New York Yearbook 1939, sto der i en artikkel med tittelen «Food and Life».

at det er av særlig viktighet at Fluorine må unngås fra fødselen til 12 årsalderen.

Men hvis det er skadelig inntil 12 årsalderen kan det da bli uskadelig for en 13-åring og oppover?

Dette var i 1939, men senere er det kommet en økende strøm av advarsler fra stadig flere hold. Det advares også mot fluor i tannpasta.

I henvendelsen fra New Yorks Helsemyndigheter heter det videre at man er klar over at fluor er en ytterst giftig substans, og det er bevist at selv det foreslåtte kvantum i drikkevannet har hatt skadelige følger. Ansvarlige, uavhengige autoriteter over hele U.S.A. har funnet beviser for at fluoriseringen har hatt skadelige virkninger i de fluoriserte kommuner... at fluortilsetningen har skapt alvorlige problemer.

I en artikkel i «The Freeman» i juli 1956, av legen Gordon B. Leitch M. D., praktiserende lege og en av redaktørene i «Northwest Medicine» sier at det ikke kan diskuteres at Sodium Fluorine er giftig. Hvis noen tviler på det, kan han lett overbevise seg om riktigheten av denne påstand — om han da vil risikere livet for å bevise det motsatte — ved å svelge så meget av dette pulver som kan legges på en penny, et kvantum tilsvarende et sovepulver.

Jonathan Forman av Ohio State Medical Journal og professor i medisin ved Ohios State University erklærer, at han er motstander av fluor i drikkevannet, fordi det ikke er bevist at fluor er nødvendig for noen livsprosess, og selv med den

* Hvorfor har f. eks. president Eisenhower og enkelte av hans medarbeidere anskaffet seg private vannledninger — slik som meldt i avisene — hvis det ikke var for å beskytte seg selv og sin familie mot fluor — giften?

foreslåtte fortynnelse vil det hindre de prosesser som angår kroppens bruk av sukker og stivelse, og også svekke virksomheten av de enzymer som virker inn på nerveimpulsene.**).

Fluor virker som antagonist til jod, og setter seg selv istedet for dette stoff. Vi burde også kjenne bedre til fluorpreparatets struma-produkerende kapasitet før vi begynner å drikke det.

Av andre innvendinger mot fluorisering av drikkevannet, nevnes at alle derved henvises til samme kvantum, mens f. eks. diabetikere med sin sterke tørst, og personer med arteriosklerotiske nyrer, vil få en uforholdsmessig stor andel av fluoren i seg.

I en adresse henvendt til New York Advertising Club i juni 1956 fra laboratoriedirektør Benjamin E. Nesin, sjef for den stab av kjemikere som kontrollerer New Yorks vannforsyning, heter det bl. a. at det nylig er konstatert fluor i nyresten. Det konstateres også at de fleste anbefalinger av fluorisering av drikkevannet ikke har noen vitenskapelig verdi.

Det hevdes at en person som har vært henvist til fluor i drikkevannet en menneskealder konsumerer minst femti ganger mere enn nødvendig for den påståtte forebyggelse av tannrøte hos barn og at tennene blir sprø og brekker lettere.

En høyt anerkjent fluorforsker dr. Paul Phillips sier at fluorisering ikke svarer til påstanden om å forebygge tannrøte. Fluorens kumulative (opphepende) effekt i bensubstansen leder til deformitet og forkjørling.

** Det er nettopp av denne grunn at menneskehetens fiender anvender dette stoffet. Ethvert stoff som har en tendens til å undergrave nervene vil ha tilsvarende virkning på hjernens struktur. Ved å svekke nervesystemet så svekker det hjernen, slik at tanke, fornuft, handling bare vil utvikles til en viss grad hos det UNGE, og redusere tilsvarende aktiviteten hos ELDRE folk.

(R. Swinburne Clymer).
(Forts. s. 8).

Arkitekt

HUSTAD

BÆRUMSV. 5, Ø. ULLERN

Telefon 55 61 29 — Oslo

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

TM. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Kairobrev

(Forts. fra s. 5).

også av at «det lykkedes meg å vinne amerikanernes tillit». En slik erklæring stempler ham, tatt i betraktning den kjenngjerning at USA beherskes politisk av zionismen og han derfor i araberne øyne er en «jødeknekt» og en tjener for den internasjonale zionisme.

Pressen i Kairo er nå beskjefteget med å undersøke bakgrunnen for denne indre-arabiske konflikt og også den arabiske liga dømte Bourguiba handlemåte meget kraftig. Den store morgenavis «Al Ahram» skriver: «Den demonstrasjon som den tunesiske regjering lot gå av stablen 10. oktober på Den arabiske ligas rådsmøte var på forhånd vel overlagt». Den tunesiske sjefdelegerte al Shatly sa lørdag i et forbedret presseintervju at han boikottet rådets pågående møte. Jemens representant Ali Al Muayad betegnet Tunesias fremgangsmåte som helt ny i ligaens historie. Han sa, at en måtte få følelsen av gjennom Al Shatlys opptreden, at Tunesia bare var gått inn i Den arabiske liga for å ødelegge, ikke for å bygge opp. På samme måte uttalte også andre delegerte seg og ga uttrykk for at Bourguiba bare var gått inn i Den arabiske liga for å lage ufred etter oppdrag av sine amerikanske oppdragsgivere, og å bruke Ligaen som et forum for mistenkeliggjørelser.

Da den tunesiske delegerte også brakte til torvs den gamle løgn om Den arabiske republikks angivelige «østvennlighet», angrep avisene i Kairo Bourguiba på det kraftigste. «Al Shaab» (Nasjonen) sa om Bourguiba: «Hans ansikt bærer folkeforrederens brennemerke, og nå er masken falt. Det viser nemlig en avskrekende likhet med ansiktet til Nuri Es Said, Abdul Illah og andre marionetter og leiesvender for imperialismen. Bladet fortsetter: Nuri Es Sids død har berøvet imperialismen en alltid underdanig og følgelig tjener. Imperialismen måtte altså skaffe seg en annen pjalt som så å si kunne overfalle den arabiske nasjonalismes karavane, for å forsøke å skape spiltelse blant araberne og på den måte oppholde den arabiske nasjonalismes uimotståelige fremmarsj. Denne forredereske leiesvend besluttet å bryte sitt lands diplomatiske forbindelse med Den forente arabiske republikk, denne etterfølger av Nuri Es Said, som vil dele både forrederiet og skjebne med ham».

Det er tydelig tale. I den arabiske ungdom som studerer i Kairo luer et brennende hat mot den forkomne vestlige parlamentariker og folkeforreder Bourguiba. «Vestvennlig» er i dag blitt et

Nye bøker i FOLK OG LAND's boktjeneste

Nå har vi fått den meget etterspurte

Olga Barényi: Prager Totentanz

en rystende skildring i romans form fra de blodige dager i Prag i 1945. Boken har vært omtalt flere ganger i Folk og Land og omtales verden over. I den røde Prager-kringskastning har både forfatterne, forlag og bok vært angrepet på det voldsomste og den har fått følge av røde leiesvenner og hjelpere Europa over.

Boken er kommet på Schild-Verlag, er på 320 sider og koster innbundet kr. 31.—.

Fra samme forlag selger vi ytterligere:

Pantermeyer: Grenadiere.

Denne bok som allerede er kommet i annet opplag er skrevet av Tysklands yngste divisjonskommandør, den berømmelige generalmajor i Waffen-SS Kurt Meyer, kjent over hele verden som Pantermeyer. Etter krigen ble han uten skyld dømt til døden av de allierte, men benådet ti år etter som følge av iherdige anstrengelser fra tidligere motstanderes side. Boken fører oss frem og tilbake mellom frontene og bak fiendens front, slik som Pantermeyer selv førte sin panserkrig helt til siste slutt. Forfatteren setter seg ellers som mål å reise et varig minnesmerke over de unge grenaderer i Waffen-SS som ellers er blitt så skammelig baktalt.

416 sider med mange bilder og kartskisser. Pris innbundet kr. 32.—.

Fra Druffel-Verlag fører vi følgende bøker:

Dr. Julius Lippert: Lächle — und verbirg die Tränen. Innb. kr. 24.

Ilse Hess: England — Nürnberg — Spandau. Innb. kr. 15.50.

Ilse Hess: Gefangener des Friedens. Innb. kr. 18.25.

Marc Augier: Götterdämmerung. Innb. kr. 23.50.

Walter Nowotny: Fliegerwunder aus Österreich. Innb. kr. 16.—.

Joachim von Ribbentrop: Zwischen London und Moskau. Innb. kr. 31.—.

General Emilio Esteban-Infantes: Blaue Division. Innb. kr. 17.50.

Helmut Sündermann: Alter Feind — was nun? Innb. kr. 18.—.

Helmut Sündermann: Das Erbe des falschen Propheten. Innb. kr. 28.—.

Bøkene leveres portofritt mot forskuddsbetaling. Eller i oppkrav med tillegg av porto og gebyr. Skriv til Folk og Lands Boktjeneste, Boks 3214, Oslo.

Pantermeyer forteller

(Forts. fra s. 1).

en utplyndret sanitetssvogn. Dørene er revet opp og klint til med blod. Tause betrakter vi det øde sted. Det er hverken døde eller levende soldater å oppdage. Langsamt kjører vi ned høyden.

De markante lyse punkter blir stadig tydeligere. Helt klart kan vi se en stor og en liten flekk. Jeg lar kikkerten synke — gnir øynene og setter den igjen i stilling. Min Gud! Det kan da ikke være mulig? Det kan da ikke stemme det som jeg nettopp har sett? Hurtig er de siste par hundre meter overvunnet. Troppen sitter av og løper sammen med meg bort til de lyse flekker. Skrittene våre blir langsommere. Vi nøler. Vi våger ikke å gå nærmere. Stålhjelmene blir holdt som under bønn. Ikke en lyd å høre. Selv fuglene tier. Foran oss ligger de nakne legemer av et helt kompani tyske soldater slaktet på en bestialsk måte. Hendene på dem er bundet med tau. Store, åpne øyne stirrer på oss. Offiserene ved dette kompani har kanskje fått et enda grusomere endeligt. De ligger noen meter fra sine kamerater. Revet i filler og trampet istykker finner vi deres legmer i den grønne kløver.

Ennå er det ikke falt et ord. Her taler dødens majestet. Tause defilerer vi forbi de myrdede kamerater.

Mine soldater står foran meg. De venter at jeg skal gi en forklaring eller retningslinjer for hvorledes de i fremtiden skal forholde seg i Russland. Vi ser på hverandre. Jeg søker blikket til hver enkelt soldat. Uten et ord snur jeg meg og vi drar mot en ukjent skjebne.

Det var mens han tjenestegjorde ved Leibstandarte Adolf Hitler at Kurt Meyer fikk den første føling med det som den engelske Mr. Veale har betegnet som «Advance to Barbarism». Det er også de unge SS-grenaderer Pantermeyer har viet sin bok og det er et helt annet bilde han tegner av sine unge kamerater og deres historiske kamp enn det vanlige av en urettferdig ettertid og en uridderlig motstander.

Boken er uhyre interessant og skildrer rett og slett Pantermeyer og hans kamerater kjempet det med fra første til siste dag. Det er en bok om det nye våpen motoren, om den nye form for krigføring som kullkastet alle gamle teorier. Det er en bok om fart og schwung og ungdommelig idealisme og mot. Den er rikt illustrert med fotografier og kartskisser og forteller oss om krigen slik en av de få benådede frontoffiserer selv opplevet den. Han forteller

oss om personlighetens betydning i krig som i fred, og at det er hjertets stemme som til syvende og sist viser den rette vei og ikke kald beregning.

En bok om soldater og for soldater, men også for alle dem som vil se tingene fra en annen synsvinkel enn den autoriserte forvrengte propagandas. Og ikke minst en spennende og fengslende bok.

O. M.

Fluoriseringen

(Forts. fra s. 7).

Bertrand Russel hevder at det er mulig å preparere et serum slik at det inneholder stoff som kan forkrøble barnas forstand, omskape det til imbesile, — og hevder videre at matvarer, injeksjoner vil fra meget tidlig alder bli anvendt for å frembringe den type karakter som myndighetene finner ønskelig (uthevet her).

I boken «I live again» av eksprinsesse Ileana av Romania (forlag Rhinehart & Co. New York) er side 288 gjengitt i et brev fra den allerede nevnte Ana Pauker til forfatterinnen, der denne rumenske kommunist forteller om hvordan kommunistene mener å kunne gjennomføre en maktovertagelse i U.S.A. — bl. a. ved en fullstendig desorganisasjon av vannsystemet som på kort tid vil lamme all virksomhet. Men en annen og enklere måte er forgiftning av drikkevannet ved fluorisering, samt ren forgiftning.

E. S.

P.S. Av fluortilsetningens aktive motstandere i U.S.A. kan nevnes blant mange andre. Dr. Hart, Dean of American Nutritionists at the University of Wisconsin, Clive McCoy of Cornell, anerkjent som en fremrakende autoritet i ernæringsvitenskapen, professor Neuman i Columbia, V. O. Hume, director of research in the Forsythe Dental Infirmary, Boston, legene Scott, som i 20 år har studert fluorisering og dens virkning på tennene, Dr. Taylor of the University of Texas, Paul H. Phillips, professor of Biochemistry, University of Wisconsin, — forskere som sikkert med glede vil besvare henvendelser fra Norge i sakens anledning.

D. S.

Og her hjemme:

Stortingsmann Guttorm Granum reiste nylig problemet i et spørsmål til sosialministeren i forbindelse med den vedtatte innblanding av fluor i drikkevannet i Gjøvik. Sosialministeren svarte at de rettslige sider ved fluortil-

GENFER-KONVENSJONEN UTE AV KRAFT

Den muhamedanske lege dr. Mustapha Laliani er dømt til 20 års tvangsarbeide for å ha tjenestegjort hos de algeriske opprørere, og dermed er det da påny slått fast det umenneskelige som ble knesatt blant annet her i Norge i 1945, at det er straffbart også å hjelpe syke og sårede motstandere. Det er slik bolsjevikene og britene har klart å forråe krigen og dermed bryte utviklingen i retning av en mere human krigføring. Mange unge piker som gjorde tjeneste i Røde Kors på tysk side under okkupasjonen

setting til drikkevann nå vil bli utredet, og at alle interesserte myndigheter kan få adgang til det materiale Sosialdepartementet har om utenlandske rettsavgjørelser i dette stridsspørsmål. Imidlertid avviste han en henstilling fra Granum om å overveie utsettelse av norske fluorforsøk til resultatet foreligger av forsøk i Norrköping, og til dom er falt i den rettsak som nå forberedes i Gjøvik.

Også forklarte da den norske sosialminister følgende, som altså strider sterkt med det som en anført foran i brevet fra vår amerikanske venn:

Omfattende forskningsresultater viser nå en betydelig positiv virkning av fluor i drikkevannet som middel mot tannrøte. Skade er ikke påvist. Men forholdene skifter så meget fra land til land, at Norge må gjøre sine egne erfaringer. Som svar på henstillingen om å vente til resultatene fra Norrköping foreligger, sa han at han ikke så noen grunn til å la enda flere barn få mer tannrøte, mens vi venter på nye forsøk under andre forhold enn de norske.

Granum hadde spurt om sosialdepartementet har materiale om de rettsaker som er ført i U.S.A. om fluortilsetting. Statsråd Harlem kunne svare at alle de 15 saker departementet kjenner til, er dommen gått saksøkeren i mot. Den redegjørelse departementet nå vil lage, etter at saken er reist i Stortinget, tar imidlertid sikte på å vurdere norske rettsreglers syn på problemet, sa statsråden.

Granum på sin side hadde hevdet at alle norske helse-reformer har vært bygget på lov. Men fluortilsetting i drikkevannet har intet med smittsom sykdom å gjøre, og tiltaket er derfor uten lovhjemmel, mente han. Gjøvik kommune har vedtatt fluortilsetting, men mange av innbyggerne ser vedtaket som et tvangsinngrep.

måtte som kjent dele skjebne med den muhamedanske lege, som fikk sine tyve år fordi han var sanitetssjef for et av opprørernes militære distrikter. Forsvareren hevdet uten hell at legen var beskyttet av Genfer-konvensjonen. Hva med en aldri så liten resolusjon fra de hjemlige profesjonelle revolusjonsmakere?

TØYLENE STRAMMET I POLEN

Ifølge en reportasje i Newsweek (13/10) er friheten av 1956 avskaffet igjen i Polen, alle trykksaker sensureres, kampen mot kirken er skjerpet, det er forbud mot religionsundervisning i skolen mens striden mellom kirken og staten fortsetter. Etter 1956 var omkring 85 pst. av jorden på private hender. Gomulka måtte love ikke å kollektivisere, men forsøker nå med «frivillig» kollektivisering. Ellers heter det at polakkene hater russerne mere enn de hater tyskerne, — nå som før.

SEPARATFRED 1944?

«Bulletin on German Questions», som utkommer i London, hevder at Stalin i året 1944 ville slutte separatfred med Tyskland på grunnlag av en ny deling av Polen. Også av denne grunn kom Sovjet ikke den nasjonalpoliske oppstand i Warszawa tilhjelpe. Det foreligger dokumenter som beviser dette i arkivene i Warszawa.

BOULEVARD DE STALINGRAD!

Mens Europa, eller rettere sagt det som er igjen etter at Churchill og Roosevelt lot Stalin forsyne seg, finner Luxembourg, setet for den vesteuropeiske Montanunion det vel anbragt å kalle en av sine hovedgater for «Boulevard de Stalingrad». Det er besynderlig å notere seg denne begrepsforvirring, som av og til også gjør seg gjeldende i konservative aviser i Norge, i en tid da en på alle måter forsøker å fremme det vestlige forsvarssystem mot Sovjet. Det later til at jo mindre maktene er desto tåpeligere og desto mere provokatoriske.

IKKE ÆRELØSE MOTIVER!

Mens verdenspressen er full av beretninger om prosessene mot tidligere SS-voktere fra fangeleire og mot tyske generaler som ikke har gjort annet enn sin plikt som soldater, har det i all stillhet også gått en annen prosess av stabelen. Den omtales ikke i den norske presse. Det var tre sudetyskere som sto for retten tiltalt for å ha utlevert over hundre av sine lands-

menn til tsjekkerne i 1945, idet de — forøvrig løgnaktig — oppga at de var SS-folk. Resultatet var at de utleverte ble torturert på det grusomste. De ble pisket med stålris. En hel del av dem ble slått ihjel straks, noen døde etterpå som følge av mishandlingen mens noen begikk selvmord. De tre sudetyske medhjelpere ble av retten frifunnet under påskudd av at de «ikke hadde handlet av æreløse motiver». Og så vandrer da disse tre torturistmedhjelpere, Gustav Krögl, Ferdinand Modrak og Gustav Fritsch fri og franke ut til et fortsatt behagelig opphold i Vest-Tyskland, mens feltmarskalk Schörner, som reddet hundretusener av tyskere fra en liknende skjebne av det samme Vest-Tyskland blir sperret inne i tukthus!

*

NYE FREMSKRITT

I USA har en lenge eksperimentert for å avsvække atombombenes virkning slik at de kunne brukes uten fare for sivilbefolkningen som minstebombe for infanterivåpen. I amerikanske og engelske aviser skrives det nå at det har lyktes USA å fremstille en bombe med en eksplosjonskraft på bare 1/10 atomar kilotonn. Tidligere har den minste vært på 1,7 kilotonn. Likevel er den nye bombe 25 ganger mere virkningsfull enn de største konvensjonelle bomber som USA brukte under siste verdenskrig og 10 ganger mere virkningsfull enn den største britiske bombe. Fordelen ved den nye bombe er at den lettvtint kan medbringes av en mann. Den må imidlertid skytes ut med infanterivåpen og kan naturligvis på grunn av sprengkraften ikke bare kastes som en vanlig håndgranat. Det er Deutsche Soldaten-Zeitung som bringer disse opplysninger.

FOLK og LAND

Ekspediasjon og kasse:
Kierschowgt. 8, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementpriser:
Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50
pr. halvår. Sverige og
Danmark: kr. 20,00 pr.
år, kr. 14,50 pr. halvår.
Utlendet for øvrig: kr.
33,00 pr. år, kr. 16,50 pr.
halvår. I nøytralt om-
slag kr. 35,00 pr. år, kr.
17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter
over en spalte.
Bruk postgiro nr. 16456.
Utgiver A/L Folk og Land
Sambandstrykkeriet
Oslo